

Con Heo Đất

Hai Hùng SG

Thấy bác Tư xách cái giỏ đem đi chợ để mua sắm đồ Tết, thằng Hoàng từ trong bếp chạy ra sân nó đưa tay nín cái giỏ rồi nói với bác Tư:

- Má đi chợ nhớ mua đồ cho con mặc Tết nghe má, quần áo con cũ mềm hết rồi, Tết mà không có đồ mới thì buồn lắm.

Nghe thằng Hoàng nói vậy bác Tư lấy tay xoa lên đầu nó rồi bác nói:

- Má cũng tính mua hà tiện chừa tiền để mua cho con một bộ đồ mặc Tết, nhà mình nghèo nên thiếu trước hụt sau con ơi.

Nghe bác Tư nói vậy, thằng Hoàng kéo bác Tư đi về phía căn buồng bên trong nhà rồi nó nói:

- Má chờ con một chút, con có cái này phụ với má mua đồ Tết nè.

Bác Tư ngạc nhiên vô cùng, vì thằng Hoàng tuổi "ăn chưa no lo chưa tới" thì nó lấy cái gì để phụ với mình mua đồ Tết nên bác Tư hỏi nó:

- Hoàng nè, con nói phụ với má là phụ cái gì, tiền bạc ở đâu con có, cha chả có làm gì quấy hông mà có tiền (dậy) ông con?

Không trả lời liền cho bác Tư, thằng Hoàng nhanh tay lật cái rương bằng gỗ ra, nó khệ nệ ôm con heo đất để lên bàn rồi nó hí hửng nói với bác Tư:

- Đây gia tài của con nè, con không có mần gì bậy bạ đâu má ơi, tiền ba cho con đi học, con không có xài con bỏ hết vô ống heo, chắc cũng khá lắm rồi má.

Bác Tư ngạc nhiên vô cùng, bác không ngờ thằng Hoàng lại biết để dành tiền bằng cách này, bác kéo thằng Hoàng vào lòng và hôn lên mái tóc của nó, rồi tự dưng đôi mắt bác đỏ hoe vì xúc động, bác nói:

- Con giỏi ghê má không ngờ con tập tính tốt này từ bao giờ, dậy đó ông bà mình nói "tích tiểu thành đại" con thấy không, giờ thì muốn mua gì cũng có tiền.

Thằng Hoàng cười sung sướng vì được bác Tư khen một cách thật tình, nó lấy cây búa đóng đinh của ba nó để đập con heo, bụp..bụp, con heo vỡ toang rồi những đồng tiền xu, tiền cắc rơi đầy trên nền xi măng văng ra tung tóe, Hoàng lấy hai tay lùa những đồng tiền lại rồi bỗng dưng gương mặt nó thất thần vì toàn tiền cắc, tiền giấy thì không còn lấy một tờ, trước tình trạng này nó thắng thốt kêu lên:

- Ủa sao kỳ vậy cà, sao tiền lẻ không (dậy)? Tiền giấy không còn tờ nào má ơi!

Bác Tư cũng lấy làm lạ khi nghe thằng Hoàng nói như vậy, nhưng bán tín bán nghi bác Tư gắng hỏi lại nó:

- Con có nhớ cho kỹ là có bỏ tiền giấy vô con heo không, bây có nhớ lộn không, nếu con bỏ tiền giấy vô đó thì làm sao mất được.

Thằng Hoàng tức tối nó nói cho bác Tư biết:

- Con có bỏ tiền giấy (dô) rõ ràng, giấy hai mươi đồng, mười đồng, năm đồng, đủ hết má ơi chưa kể giấy một và hai đồng nữa, chắc chắn có ai (dô) nhà mình lấy tiền của con rồi.

Nghe thằng Hoàng khai ra những tờ giấy bạc mười và hai mươi đồng, bác Tư hết hồn và đánh dấu hỏi to tướng vì tiền đi học mỗi ngày được gói lăm năm cắc bạc, thường thì bác Tư trai cho nó chừng hai ba cắc thì lấy đâu ra thằng Hoàng lại sở hữu các tờ giấy bạc có mệnh giá lớn như vậy, một là thằng Hoàng lấy cắp của ai hoặc làm chuyện mờ ám nào đó mới có số tiền lớn kia, bác Tư bắt đầu truy vấn nó:

- Hoàng nè, con nói thiệt cho má nghe, tiền đâu con có giấy mười đồng, hai chục, bây khai mau nếu cố tình nói dóc má đánh tróc đất luôn nghe chưa.

Nói rồi bác Tư làm bộ giận dữ rút cây roi mây vắt bên vách lá ở hông nhà, bác nhịp nhịp cây roi lên mặt bàn nghe chan chát thấy phát ớn nhăm răn đe thằng Hoàng, thằng Hoàng không ngờ vừa bị mất tiền vừa bị má mình nghi oan mình làm điều bậy bạ gì đó mới có số tiền lớn kia, không muốn má mình hiểu lầm nó khai ra tuốt tuồn tuột:

- Dạ thưa má, sở dĩ con có những tờ tiền lớn kia là do ông Năm và ông Bảy ở nhà Cô Ba bán quán cho con đó.

Bác Tư nghĩ thẳng Hoàng cố tình nói dóc để chạy tội và che giấu nguồn gốc những tờ giấy bạc kia, bác Tư gầm gừ:

-Mắc chứng gì ông Năm (dối) ông Bảy cho bày số tiền lớn kia, nói thiệt liền không thôi ăn "bánh tét nhưn mây" nghe con.

Điềm tĩnh vì thẳng Hoàng biết rõ số tiền kia nó có được do nó "làm công" cho hai ông hàng xóm, chứ nó nào có làm chuyện bày bịp đâu mà phải sợ sệt nên thẳng Hoàng kể lể:

- Má ơi, mấy lúc con với anh Cuộc Mù qua nhà cô Ba quán chơi thì ông Năm với ông Bảy kêu con với anh Cuộc đi lấy tiền và bóp tay bóp chân cho ông, rồi hai ông cho tiền tụi con, ban đầu hai đứa con không dám lấy vì mỗi khi đến chơi tụi con nằm lên bộ ván ngựa mát cả cái lưng, đã vậy cô Ba quán còn cho bánh ăn chơi nữa, khi hai ông nhờ tụi con đi lấy tiền coi sao đáng, nên con và anh Cuộc mù không lấy tiền, ông Năm và ông Bảy giận nói nếu cho tiền không lấy thì không cho qua nhà chơi nữa, ông Năm nói riết tụi con đành lấy tiền rồi để dành thành ra nhiều lắm đó má.

Nghe thẳng Hoàng nói vậy bác Tư thở phào nhẹ nhõm, rồi bác tiếp tục nói:

- (Dậy) là mất tiền thiệt rồi, ai cả gan vô nhà mình lấy tiền của bây, mà cũng kỳ nếu trộm thì nó rình luôn con heo mất đất rồi, chứ mắc gì mà nó chứa lại cho bây tiền các kia chứ.

Câu hỏi lớn vờn trong đầu, của bác Tư và thẳng Hoàng trùng khớp với nhau, họ nghi vấn ba người có thể là thủ phạm, trong đó gồm một người lớn và hai thằng nhóc tí trong xóm.

Bà Năm là người mà hai má con bác Tư đặt nghi vấn nhắm tới, bà thường ghé nhà bác Tư chơi, bà Năm cũng hoàn cảnh nghèo y như nhà bác Tư, tuy vậy thỉnh thoảng bà Năm mang qua cho Bác Tư con cá, trái bầu, tình nghĩa lối xóm chan hòa, những lần bà Năm qua chơi lắm lúc thẳng Hoàng lôi con Heo đất ra nhét tiền vô trước mặt bà, bây giờ mất tiền thì bà Năm nằm trong diện nghi vấn trong đầu nhà bác Tư cũng là điều hiển nhiên, tuy có lòng nghi ngờ như vậy, nhưng bác Tư cũng ách náy trong lòng bởi cái nghĩa cái tình của bà Năm dành cho nhà mình trước sau thật gắn bó, người bị nghi vấn tiếp theo là thẳng Ngọc, cũng là người bạn thân tình với thẳng Hoàng vô cùng, vì mỗi khi chơi (búng thun), hoặc (tạt hình) hai đứa hùn vốn với nhau, nhiều khi thua hết vốn thẳng Hoàng dẫn thẳng Ngọc vô ruộng nơi để cái rương gỗ, nó lôi con heo đất ra để móc tiền đi mua dây thun hoặc hình nên Ngọc nhà ta được có tên trong thành phần nghi ngờ "chôm" tiền của thẳng Hoàng, người còn lại là thẳng Hường, người chót trong danh sách nghi ngờ trên, vì có lần chú Hai "Cắc chú" đẩy xe cà rem đứng ngay chỗ cả đám đang chơi "tạt lon", lúc này trời nắng gay gắt nên Hoàng nhà ta thêm cây cà rem đậu xanh của chú Hai bán, nó rủ rê thẳng Hường vô nhà lấy tiền, cũng con heo đất đó, vậy mà hôm ấy thẳng Hoàng móc hoài mà chẳng có xu nào rớt ra, thẳng Hường bày cách cho thẳng Hoàng lấy cây nhíp nhổ râu của bác Tư trai ra để thò vô cái khe trên lưng con heo kẹp tiền móc ra dễ ợt, vì lẽ này cho nên thẳng Hường dính vô vụ mất trộm tiền của thẳng Hoàng là điều khó mà chối cãi.

Nghi ngờ như vậy nhưng muốn mở lời hỏi han thì bác Tư rất e ngại, bác nghĩ hỏi thẳng quá thì mất lòng, còn chọn cách nói xa nói gần nhiều khi bà Năm và hai thằng nhóc kia không hiểu, sau khi phân vân so tính thiệt hơn bác Tư chọn cách nói gần nói xa để "Điều tra" vụ này.

Hăm ba tháng chạp chợ búa làng quê bắt đầu nhộn nhịp, phía ngoài đường lộ những chiếc xe bò, xe ngựa chở đồ hàng bông, rau cải, hoa quả, từ trong vườn ra chợ, con đường đất đỏ trước nhà thẳng Hoàng suốt đêm nghe tiếng xe bò xe ngựa qua lại liên hồi, tiếng "cút kít" cú bánh xe hòa lẫn tiếng leng keng của mấy cái chuông treo trên cổ con bò con ngựa lúc nào cũng khua vang, đã vậy thỉnh thoảng tiếng của những ông điều khiển xe bò xe ngựa, vang lên cùng tiếng roi đánh chan chát trên lưng các con vật này.

Các bà các cô người "Di cư" gánh những gánh rau muống cao nghệu họ đi thoan thoát trong đêm sương, tiếng chiếc đòn gánh và hai chiếc giồng ở hai đầu kêu kéo theo nhịp bước chân của họ, những âm thanh ấy tạo nên sự hối hả của mọi người làm cho các gia đình sống ven con đường phải thức sớm để lo những việc cho ngày tết.

Tình cờ gặp nhau ở đầu xóm, bác Tư thấy bà Năm cầm cây đèn hột vịt từ trong hẻm trở tới, bác Tư bắt chuyện:

- Chị Năm cũng đi chợ sớm há, tui cũng đi chợ nè, chị gửi cây đèn cho nhà ông Hai đi, từ đây ra chợ cũng gần sáng rồi, chị cầm theo mắc công lắm, có gì tui nắm tay dẫn chị đi cho.

Trên đường ra chợ, bác Tư hỏi dò về con heo đất, bác Tư kể lể thẳng Hoàng bày đặt nuôi heo đất mần chi, tiền không có xài mà bày đặt dành dụm chi cho mắc công, nghe bác Tư đả phá việc nuôi heo đất, bà Năm lên tiếng:

- í cháu nó mần dậy tốt chứ chị Tư, kệ nó thằng Hoàng bỏ nhiều hay nhiều chị ơi, thằng Thành nhà tui nó không được cái tánh như cháu Hoàng đâu, có nhiều tiền nó thồn hết (dô) hòng hà chị.

Rồi vô tình bà Năm hỏi tiếp:

- Cháu nó nuôi heo được lâu mau rồi chị, chắc bọn bạc há.

Sấn dịp bác Tư "xổ" luôn:

- Nó mới đập heo hôm qua đó chị Năm, chèn ơi nó thấy heo toàn bạc cắc không hà, thằng Hoàng nó nhét tiền giấy (dô) cũng bọn, (dậy) mà đập ra không còn một tờ.

Bà Năm nghe vậy bà nói ngay:

- Chèn mợc ơi, (dậy) là có cái quân nào nhám nhúa tay churen "ẳm" tiền của thằng Hoàng rồi, cái thứ gì bất nhơn quá dậy cà.

Nghe bà Năm rửa xả tên "Đạo chích" nào đó quá mạng, bà Tư nghĩ chẳng phải bà Năm là thủ phạm, vì nếu bà Năm có lòng tham thì chẳng lẽ bà tự chửi mình hay sao, nghĩ vậy bác Tư thấy nhẹ lòng vì bà Năm được loại ra khỏi vòng nghi vấn này...

Đêm giao thừa, bà Tư cũng gói được vài đòn bánh tét, bà bắt nồi bánh trên mấy cục gạch làm ông Táo trước sân nhà, bà Tư nổi lửa lên, ánh lửa cháy bập bùng bên cái không khí se se lạnh của đêm trừ tịch, thằng Ngọc, thằng Hường, thằng Hoàng xúm xít quanh nồi bánh, bà Tư vừa canh lửa vừa hỏi dò hai thằng nhóc kia vụ con heo đất của thằng Hoàng, hai thằng nhóc thề bán mạng tụi nó chẳng bao giờ lấy cắp tiền của Hoàng vì biết nhà Hoàng nghèo đồng cảnh ngộ với mình thì lòng dạ nào ăn cắp tiền của bạn..

Vậy là số tiền giấy của thằng Hoàng "ra đi" không hẹn ngày trở lại, tên trộm vô hình nào đó cao tay ấn không để lại dấu vết gì khiến cho việc "Điều tra" của bác Tư đi vào bế tắc.

Bác Tư quan niệm với câu lầm thầm:

"Thôi thì của đi thay người, ai mà lấy tiền của thằng Hoàng mình chắc họ cũng khổ cực như mình nên mới mượn tạm"

Bác Tư cho rằng việc gì cũng có nhân quả, gieo nhân nào thì gặt quả nấy vì bác Tư thường nghe sư bà ở tịnh thất gần nhà rao giảng như vậy, bác Tư thanh thản trong lòng kêu thằng Hoàng đem trái dưa hấu nhỏ cắt ra cho lũ nhóc ăn lấy hên để bước qua năm mới....

Ông Hường treo dây pháo dài gần hai trước trên (ban công) nhà mình, tiếng pháo nhà ông nổ vang cả góc phố, sắp đến giao thừa chuẩn bị dọn bàn thiên ngoài trời để cúng, chợt ông thấy dáng của ai y như ông Hoàng, chừng nhìn kỹ đúng là ông Hoàng bạn chí cốt ngày xưa đã xa cách mấy mươi năm giờ mới gặp.

Mời bạn vô nhà, bên tách trà thơm, bên bánh mứt ngon ngọt ông Hường thiết đãi bạn mình chu đáo, hỏi han hoàn cảnh thì ông Hoàng cho biết từ khi đi vùng Kinh tế mới, đến nơi sơn lâm chường khí đời sống kham khổ nên một thời gian sau hai bác Tư lần lượt qua đời, còn lại một mình Hoàng cố gắng làm lụng sống đắp đổi qua ngày, gần tết sau mấy mươi năm xa cách, tiềm thức thúc đẩy Hoàng quay về xóm cũ, vật đổi sao dời làng xóm người cũ không còn được lại bao nhiêu người, phần đông người từ phía miền ngoài di dân về nhiều nên lạ hoắc lạ hươ.

Gửi cho bạn một ít tiền để gọi là quà tết, Hoàng quay lại vùng Kinh tế mới sinh sống, ông Hường từ lúc biết hoàn cảnh thằng bạn thời con nít của mình đang lâm vào hoàn cảnh khốn khó nên....

Ông Hường xuống xe đồ, theo chỉ dẫn của ông Hoàng nên sau một hồi hỏi thăm người dân họ cũng chỉ ra được nhà ông Hoàng, được chú em nhỏ cho quá giang nên ông Hường không phải lội bộ vô đến nhà ông Hoàng, sau khi lên mấy đoạn dốc, xuống một vài khe suối ông Hường đến "căn nhà" của ông Hoàng, nghe tiếng kêu ông Hoàng tắt tả chạy ra sân đón thằng bạn ngày xưa đến sơn lâm cùng cốc để thăm mình, đôi bạn mừng mừng tủi tủi khi nhắc lại chuyện ngày xưa trong xóm nghèo, mấy mươi năm qua tình cảm họ vẫn như ngày nào, sau một hồi cơm nước đạm bạc, hai bạn già ra ngoài sân ngồi uống trà nơi cái bàn làm bằng tre nứa, ông Hường bỗng nhắc lại con heo đất

của ông Hoàng, sau khi dò hỏi kỹ lưỡng xem ông Hoàng và bác Tư có tìm ra chút manh mối nào không, ông Hường nghe ông Hoàng nói:

-Trời đất, chuyện lâu lắc dậy mà ông còn nhớ nữa hả, mất tiền tui ấm ức lắm chứ, nhưng má tui nói thôi kệ con ơ của đi thay người, mình còn đôi bàn tay mình sẽ làm lụng có tiền lại thôi, nghe má khuyên dậy tui cũng nguôi ngoai và quên phứt lâu lắm rồi.

Ông Hường thở hắt ra một cái thật nhẹ ông trả lời:

- Chèn ơ, cũng là kỷ niệm đáng nhớ đó ông ơ, bác Tư hỏi tui (dới) thằng ngọc (dự) này, tui áy náy ghê luôn, lúc đó tui cố làm ra vẻ (dô can) mà bác Tư cũng tin nữa.

Hớp ngụm nước trà, rồi đưa mắt nhìn lên bầu trời thấy vài vì sao lấp lánh trên không, hít thật mạnh vào buồng phổi làn không khí trong lành của bầu trời đêm miền sơn cước, ông Hường khẽ nói:

- Hoàng nè, hôm nay mình cố tình lên đây (dới) ông là (dì)...

Nghe ông Hường nói lấp lửng, nóng ruột vì biết bạn mình sắp nói ra điều gì hệ trọng, ông Hoàng thúc giục:

- Có gì ông cứ nói đi, ai ăn thịt ăn cá ông đâu mà ông sợ:

Nghe đến đây, tự dưng hai hàng nước mắt rươm rướm ông Hường nói:

-Tui lấy tiền trong con heo đất của ông ngày xưa chứ ai, tui không dám nhận đã (dậy) còn để thằng Ngọc (dà) bà Năm mang tiếng nữa, mà tui nói dóc cũng có căn lắm nên bác Tư tin hà rằm.

Đến đây thì ông Hoàng cười nhẹ với bạn mình, ông vỗ vai ông Hường rồi nói:

- Chuyện nhỏ này tui bỏ qua và quên nó lâu rồi, thôi thì ông nói ra nên tui mới nói nha. Má tui biết ông lấy tiền tui chứ đâu, ban đầu tui tính đòi ông dữ lắm, nhưng má nói, thôi con thằng Hường nó cũng là bạn tốt, nhiều khi nó cần tiền làm gì đó nên nó lấy của con, coi như nó mượn của con đó, nó không trả lại cho con thì sau này cũng có người khác cho con thứ khác.

Nghe xong ông Hường ngạc nhiên rồi hỏi:

- Trời, mà sao bác Tư biết hay (dậy):

Ông Hoàng kể tiếp:

- Chắc bữa lấy tiền ống heo tui ông cũng không bình tĩnh, ông để lại một vật chứng tố cáo mình mà ông chẳng hay, má tui thấy ông để quên lại nên biết ngay là ông.

Ông Hường hỏi tiếp:

- Là vật gì:

Ông Hoàng chậm rãi kể:

- Ba tui cho ông cái Bông vụ (xà beng) giống cái của tui, có điều trước khi cho ông má tui nói phải sơn cái chấm trên đầu Bông vụ cho khác màu, để lúc hai đứa chơi chung biết màu mà phân biệt, cái của ông màu vàng, tui màu xanh, hôm đó ống để quên kế bên con heo đất của tui, má tui bả có máu thám tử bả đoán ngay chóc luôn.

Đến đây thì thật sự ông Hường hoàn toàn kính phục tài năng bà đức độ của bác Tư gái, ông Hường móc trong túi cái bao thơ dày cộp đưa cho ông Hoàng, rồi ông nói tha thiết:

- Hoàng nè, đây là số tiền tui coi như bù đắp lại lỗi lầm của tui khi còn thơ dại, ông nhận cho tui (dui), tui dự tính từ lâu rồi hôm nay mới có dịp thực hiện.

Nói xong ông Hường ôm chầm ông Hoàng ghì chặt vào mình hết như hai anh em ruột thịt sau bao ngày xa cách...

Trước mộ phần hai bác Tư, ông Hường và ông Hoàng thấp nhang cung kính khấn vái, ông thì ăn năn xin tha thứ lỗi lầm, ông thì xin ba má cho mình kết nghĩa anh em suốt đời với người bạn cố tri ngày xưa. Làn khói mong manh bay nhẹ trong gió, tàn nhang uốn cong queo như thể hai bác Tư mỉm nguyện và chấp nhận điều cầu xin của hai "trẻ".

Bất chợt hai cánh bướm nhỏ vờn bay quanh mộ phần của hai Bác Tư khiến cho hai ông bạn già càng tin tưởng rằng cha mẹ mình đã chứng cho lời cầu nguyện kia bà họ mượn đôi bướm ngậm báo cho họ biết điều tốt đẹp kia.

Lại một cái Tết sắp về trên quê hương, hai ông bạn già lại có dịp gặp nhau để hàn huyên tâm sự, ông Hường tặng sẵn con heo đất thật bụi, nó được sơn và dát vàng, ông bỏ vô đó những tờ giấy bạc mới tinh để tặng cho ông bạn mình, tuy con heo này nhẹ hổng nhưng nó rất "nặng" để ghi dấu lại những ngày xưa thân ái, tuy ai cũng nghèo nhưng tình nghĩa lúc nào cũng sâu nặng vô phương.

Hai Hùng SG

Những ngày cuối cùng 2018